

17.2. A tisztázat

Ahogy a csontra ráfeszül,
úgy görbül ívbe este.
A szemre vékony héj terül,
s mint húr vezet a testbe

az égbolt. Itt lenn földre ül,
fenn csillagok ragyognak.
De este minden elrepül,

az érzékek lekopnak,
s a formából előkerül,
mi rég ott benne rothad:

az űrből érkezett anyag.
A szemgolyó ívébe
behajló görbe és makacs

reménye bent a szívbe'
a roppanó bordák alatt
már összeomlik szinte...

De követi az éjszakát,
mint harmat reggelente.
Csontján a föld, a nagykabát,

a rögökön hullámzik át.
A fű között kis süppedés
marad. S mint Isten fiát,
jelzi a hús Nehézkedés.

18. A Vőlegény

18.1. [A szeretet sebe]

Szeretett Atyám! Most valamennyi szétszóratott
lelki képességemet összeszedem, hogy papírra
vessem mindazt a gyötrelmet, amit lelkem érez.
Ó, atyám, a tévelygő lélek menekül keresésem elől,
és kietlen pusztaságokban tűnik el, akárcsak kereső
igyekezete. Mindent elnyel valami titokzatos erő,
amely felemészt egy-egy percnyi megkönnyebbülés,
éber pillanat után. Keresem, atyám, a sötét szakadék
szélén, ahonnét már-már zuhanni látom magamat, s ha
olykor úgy érzem, újra megtalálom, elhúzódik előlem,
s én semmit sem találok. Hová tegyem szegény szívemet,
amely majd meghasad a mellemben? Kopogtatok a
Fogoly szívén, de nem felel. Mit jelenthet ez? Kiszáradt,
tikkadt szívem eleped Utána. Jóformán nincs már
hitem: amikor a legdühöttebben tombol a vihar,
és mérhetetlen nyomorúságom agyonnyom, tehetetlen
vagyok, és nem tudok a boldog reménység könnyű
szárnyaira kelni. Nincs bennem szeretet. Nincs bennem
felebaráti szeretet sem. El sem tudom mondani, atyám,
mekkora ellenállást kellett legyőznöm, hogy mindezt

18.3. [A lélek vérző sebe]

Szeretett Atyám, a betlehemi Gyermekek töltse be szívét, és halmozza el minden mennyei ajándékkal! A kisdéd Jézus közelgő ünnepére azt kívánom Önnek, legyen a szíve az ő virágos bölcsője, amelyben minden kényelmetlenség nélkül nyugodhat. Tévelygő lettem, Atyám. Ki ment meg saját magamtól? Ki szabadít ki e halálra szánt testből? Ki nyújt kezet, hogy el ne borítson, el ne nyeljen a hatalmas, mély óceán? Igent kell mondanom, amikor meglátom azt a titokzatos lényt, aki mindenütt sebez, s nem hagy időt, hogy a régi sebek begyógyuljanak, hanem újabbakat nyit fölöttük? Kezeimen, lábaimon, a szívem fölött jobb felől az ő áldott sebei virágoznak. Ó atyám, jöjjön segítségemre! Egész bensőm vérzik, és gyakran el kell viselnem, hogy azt lássam, kívül is vérzem. Egészen beburkol a sűrű sötétség; valami hatalmas erő, egy láthatatlan lény ereje felemészt. Azon gondolkodom, hogy talán árthat a léleknek az, hogy anélkül hiszek, hogy bármit is éreznék. Az utóbbi időben, úgy érzem, két, látszólag teljesen ellentétes erő elhatalmasodik lelkemen: az élni akarás és a halálvágy, hogy egyesüljek a Vőlegénnyel. De amikor látom, hogy nem bírom hordozni e végtelen szeretet súlyát, és nem tudom őt létem kicsinységébe zárva megőrizni, eltölt a félelem, hogy netán el kell engednem őt, hiszen nem fér meg szívem szűkös hajlékában.

19. A Gravitációhoz

Te, úgy vagy itt, míg este van,
ha harmat száll a padra,
s hozzá döntve egy bicikli.
A nikkal kerékagyra

lehull a fény. A csillagok
ma hullámanyagrészek,
s a tengerekben árapály,
de nélküled nem élnek... –

Te úgy vagy itt, mint ím e fa,
mely Ég felé törekszik,
de általad hullt Földre rég,
s a csírából növekszik

egy Gondolat, amely anyag
formájában se nyugszik,
s bár vízzel szívja meg magát:
az érzés nem öregszik. –

20. Az inkubátor

Olyan zűrös volt mindig az élet,
csak jöttek-mentek az évek,
rakosgattam a napokat egymás mellé.
Költözködés hol vidékre,
hol meg vissza a fővárosba.
Vállalkozásba fogtunk. Volt benne
munka, de nem hozott, inkább
csak vitte az időt, erőt. Tamás azt
tette, amit a férfinak kell.
De rám maradt minden teher.
Mégvolt már akkor a kis Tomika
meg a Panni. Így telt az élet,
de nem volt jó semmi,
mindenütt csak a probléma:
gyerekekkel, pénzzel, Tamással.
Egyszer teherbe estem. De
nem is gondolkodtam rajta,
egy napot voltam a kórházba. Mint
a hal, csúszott ki belőlem egy
gondolat. Ahogy küzd az ember,
hogy szeressék, talán ismered,
milyen. De semmi. A következőnél

is így ismétlődött minden, és
a kórház előtti éjjel csak sírtam,
rimánkodtam Máriához, bár
nem is szokásom. Hajnalra eláradt
bennem a béke. Tamás mondta,
majd megoldjuk. Lucának hívtuk
aztán, a család motorja lett,
és minden elrendeződött. Jött
pénz is, rengeteg, a vállalkozás
beindult. Lebegtünk, mintha
mindez rendjén volna. Tudod,
az ember nem gondolkodik,
csak történnek a dolgok. Aztán
született még két gyerek, nőtt
a család, a vállalkozás, de meg kellett
dolgozni érte. Tamásnak lett egy
nője. A pénz, a munka belőlünk
az örömet kiölte. A hatodik
gyerekre már nem volt erőnk,
időnk. Korábban jött, az orvos
inkubátorba tette. Én hazamentem,
majd látom úgy is eleget. Kétszer,
ha látogattam. A nővéreket
szerette. Ha hozzáértem, menekült
tőlem el a kicsi teste. Az érzékelő
műszerek felvijjogtak. Tiszta
pánik. Másnap mondta az orvos,

hogy beteg. Jó, majd elmúlik,
gondoltam. Harmadnap is csak
annyit, hogy beteg. Tamás kérdezte,
hozzon papot? Igen. Addig talán
még életben tartja a gép. Így éppen
megkeresztelték. Az ölemben
fogtam, olyan kicsi volt, de
minden tagja ép. Zokogtam. Csak
tűk szúrták át a lábát, a kezét. Mert
a hit néha kevés. A fájdalom
olyan erős, hogy éget. Mások
lettünk. A vállalkozás kifáradt.
A kertünk, a házunk hajléktalan
családoktól árad. Nehéz segíteni
rajtuk, olyan idegen nekik az élet.

48. A Gondolathoz

Ó, Gondolat, miképp az elme lelke,
személytelen vagy, mint az istenek?
Vagy tárgya vagy az agysejtekbe
áramló anyagnak? Mít higgyenek,

mondd, hogy mikortól számít a magzat
anyagtalan voltában létezőnek?
A gondolattól, hogy elkövetkezhet?
Az ígérettől, hogy talán megszülethet?

Mert a létezés nem anyaghoz kötött?
Hogy képzelhető hát el, mikor még,
mint ismeretlen bolygóról földre jött
idegen vírus, testet ölt a női testben?

Mint gondolat, időt teremt zuhanása,
a lélek létét, mely az anyagba száműzve
forma, másként szólva az anyag tisztulása,
ki a Holdkapun át lép a földi légerekbe?

Az arányaiban még transzhumán
néhány hetes magzat elvárja már,
hogy őt is emberként szeressék?
A puszta létezését, nem a testét,

amely még a Változások Háza?
De megcsillan a méhnek éjszakája
mélyén egy apró gondolat, alvás a
nap kilencvenöt százaléka bárha?

A hathetes lényecske néha sír,
hatalmas homlokkal előre bukva
rejt el szemét, amelyből könny
szivárog lassan át a méhburokba...

A várakozás az anyag tengelye,
s miképp a Messiás, mint gondolat,
a magzatburok ajtaját keresve
múló kezekkel az Időn elmatat.